

**D. Marcus Evangelista. Rodolphi Gwaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XLVIII. Adhuc eo loquente, ueniunt quida[m] à principe Synagogæ,
dicentes: Filia tua mortua est: quid amplius uexas magistru[m]? Iesus
autem statim ut audiuit hunc sermonem ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

orbitemus. Ita fiet, ut maiores fidei progressus faciamus quotidie, et ipsius Christi consilium in magis confirmemur.

Ut Christus timorem & trementem & tremorem vocat. Et huc postrema huius loci pars referri debet, qua narratur, ut timentem & trementem viderem Christus sit allocutus. Primò illam, ut reliqui duo tradunt, presentis animi esse iubet, et sic vocat. Non enim se confundat & perdat, suos in medium protrahit Christus, sed se saluti facit, & conscientijs suis exhilaratos publica salutis & gratie sue exempla proponat. Et hic contemptum honorificum est, quòd filii nomine eam dignatur, qua hactenus quasi neglecta à Deo nostra correptionis simul & miserie typum gesserat. Ita alibi paralyticum filium dicit, qui tamen in mortis peccatorum suorum penas exolvebat. Unde constat, nos propter ingentem corruptionem & meretriciam à Deo non reijci. Ut enim pater liberos morbis aut corporis vitio laborantes non ideo liberos loco habere desinit, sed eos tenerius amat: Ita nos propter naturæ corruptionem & ex hac emanantem desectus non totos abijcit Deus, sed ardentiori affectu amoris complectitur, modò illam agnoscat, & salutem, quam ille nobis in Christo offert, amplectemur.

2. Causam salutis indicat. Deinde causam salutis indicat, dicens: Fides tua te servavit. Atqui prius virtus à Christo prodijisse dicebatur, qua illam curavisset? Vtrumque tamen verè & rectè dicitur. Propriè quidem salutis omnis ex Christo est, nec aliud nomen est sub celo hominibus datum, per quod salvari possint. Atque hic non alia ratione, quàm fide percipitur, fide nos salvari scriptura ait: non quatenus illa nostrum opus est, sed quatenus Christi apprehendit, & nos illius consortes reddit. Et rursum, quia Christus nobis non ob merita nostra, sed ex gratia Deus saluatorem dedit, et idem nobis fidem largitur (sicut Dei donum esse Apostoli tradunt) salutem omnem ex mera Dei gratia dependere constat, nequam hinc nostris viribus aut meritis tribui debere. Hinc ergo Apostolicum illud dogma dicitur, Ex sola gratia per fidem in Christum hominè iustificari & salvari posse. Quæ doctrina hodie magis offendit, quòd fidei vim ignorant, & illius loco nudam quandam & inanem opinionem animo capiunt. Quòd si verò idem intelligant, fidem certum & firmum conscientie & totius animi assensum esse, quo Christum amplectimur, qualis nobis in scriptura proponi solet: mox illam hunc etiam longe exuperare, & per hæc nos ita Deo subijci sentiri, ut fide & illius effectibus nihil præclarum cogitari queat. Non temerè ergo fidei tribuitur, quòd nullis hominum viribus sine merito fieri potest. Nec interim illorum exemplo nos offendi decet, qui sub fidei prætextu peccandi libertatem habent: quin ipsi potius in hoc simus, ut fidem quam profitemur, totius vitæ consuetudinis & officij exprimamus.

3. Salutis certitudinem reddit. Tertio omnem timorem adimit, & salutis certitudinem reddit, dicens: Vade in pacem, & esto sanus à iugello tuo. Semper enim inter spem & meum dubij fluctuamus, donec peculiari gratia Dei provisione confirmamur, qua per Evangelium offertur: cuius prædicationem idè piji scilicet admodum facilius quotidianis conscientie tentationibus resistant. Paucis verò Christus salutis in ipso verbo exprimit. Primò enim pacem animorum confert, iuxta illud Pauli: Iustificati ex fide pacem habemus erga Deum, per Dominum nostrum Iesum Christum, per quem & aditum nostri sanam vitam gratiam hanc, in qua stamus, &c. Quam pacem alibi omnem mundi intellectum superare ait, et quæ inter medias tribulationes durat, & tunc mirifice iuvat, quando humana omnia fallunt. Deinde salutem esse aut manere iubet. Nam ut salutis certos reddit, ita etiam officij admonet: ut salutem non modo credamus saluatos esse, sed salutem retinere studeamus. Nobis enim omnibus dicitur, quòd paralytico Christus dixit: Ecce sanus factus es, ne posthac peccet, ne quid deterris tibi contempseris. Frustræ enim salute in Christo gloriantur, in quibus ea tantummodo opera elacent, quæ demonstrant, & interitum merentur, aut qui ex ijs erepti, devoto animo ad ea relabuntur. Horum itaq; meminit, salutem in Christo constanti fide amplectamur, & vicè vivamus illius professione dignam: illi debentur benedictio, honor gloria & potestas in æternum. Amen.

H O M I L I A XLIII.

Adhuc eo loquente, veniunt quidam à principe Synagoga, dicentes: Filia tua mortua est: quid amplius vexas magistrum? Iesus autem ita timuit aut

ut audivit hunc sermonem qui dicebatur, dicit principi Synagogæ: Ne metuas, solummodo crede. Neque permittit ut quisquam se consequeretur, nisi Petrus, & Iacobus, & Ioannes frater Iacobi. Tunc veniit in domum principis Synagogæ, & spectat tumultu, flentes & eulantes multum. Et ingressus, dicit eis: Quid tumultuamini & fletis? puella non est mortua, sed dormit.

Miracula Domini nostri Iesu Christi ita ab Evangelistis describuntur, ut partim doceat, quid nobis in illo datum sit: partim rationem ostendant, qua nos cum ipsius Christi cum saluti in se ipsos conforces reddamus. Verum, hoc in presenti etiam habetur, quo Iairi filiam à mortuis suscitavit. Se enim nobis vita & immortalitatis autorem esse docet, & simul Iairi exemplo admonet, ut hanc apud ipsum querere debeamus. Et si enim in fide infirmior fuerit, ad Christum tamen conforgetur, coram illo prociat & orat. Que omnia Christo ita probantur, ut illius infirmitati sese amice accommodet, & fidem ipsius novo atque insigni miraculo confirmet. Et hoc cum primis faciunt que modo recitavimus. Describitur enim gravissima tentatio, qua Iairi fides denuò oppugnari cepit, quam tamen Christus salutaris consolatione fulciuit, & tandem domum ipsius ingressus, ea agere cepit, que ad puellæ resurrectionem perlinebant.

Nam loquente adhuc Christo cum muliere, adsunt qui filiam iam exinctam esse denunciant, si magis addunt: Quid amplius vexas magistrum? Fuit ista haud dubie gravis tentatio. Antea enim infirmior adhuc Iairus Christum non aliter illi mederi posse putavit, quam si coram præsens manus imponeret; nec dubium est, quin valde sollicitus fuerit, ne mora aliquid maioris periculi afferret. Et cum ex precedenti miraculo vix dum melius sperare cœperit, en adsunt, qui fidem nondum plane confirmatam novo ariete concutiunt, & denuò labefaciunt. At ea est piorum conditio, ut quotatationibus exercantur. Nisi iam ad in huius vite palestra agunt, astiduis & novis subinde tentationibus exercantur. Nisi iam eam cessat communis noster hostis satan, quem scriptura ideò tentatorem vocat, quod instar rugientis leonis obambulat, querens quem devoret. Nec illi desunt ministri inter homines, quorum vel mirabilibus dictis, vel blanditijs, vel sophismatib; fidei nostræ fundamenta conuellat. Quin ipse Deus suorum fidem novis indies casibus atque periculis exercet, ut & gloria sua per hanc illustretur, & eadem suo exemplo multorum institutioni serviat. Sic Abraham, ubi Dei vocationem secutus natalis solum reliquit, mox fame excipitur, que illum in Ægyptum descendere cogit. Illic Saram uxorem adducit Pharaeo. In terram verò à Domino monstratam reuersus, domesticis famulorum disidijs tentatur, belli periculis obicitur, & infinita alia huius generis sustinet, que singula ad fidem illius curandam sufficere poterant, nisi illum Dominus singulari gratia sustentasset. Eadem quoque Davidis fors fuit, qui post acceptam à Deo regni promissionem Saulis tyrannide à regno & patria eiecitur, restitutus verò domesticos suos hostes sentit, & à filio tandem rursus excurbatur. Experiuntur similia ipsi etiam quoidie, dum Dei vocationem secuti, modo morbis exercemur diuturnis, modo egestate premimur, modo exulare cogimur, modo fame periculum subimus, modo bellorum motum sustinemus, adeoq; indies nova tentationum agmina aduersum nos surgere videmus. Accedunt hinc carnis cogitationes, Deum mortalium res non curare, vana esse que de futuri seculi conditione dicuntur, nec vilum esse apud Deum discrimen inter pium & impium, quare imprudenter nimis eos facere, qui religionis causa cum quoquam dissideant. Que omnia ut occultè nobis suggerit satan, ita est quoq; homines submitte, qui gliscens impietatis scintillas suis sermonibus cen follibus & flabelis magis incendat. Omitto nunc conscientia tentationes, que ut gravissima sunt, ita frequenter reocurrunt, ut vix unquam securis & quietis esse liceat. At in omnibus hisce Iairi & alia veterum exempla animis nostris obseruari debent, nec absque Dei providentia nos ita exerceri putemus, qui (ut Apostolus ait) suos novit ex tentatione eripere, & cum tentatione simul eventum facit, quòd hanc sufferre & omnibus periculis superiores evadere possimus. 1. Cor. 10.

Argumentum
us præs
sentis loci.

Iairo nunciatu
filiam mortua
esse.

Psi astiduis ten
tationibus exer
centur.

Matth. 4.
1. Pet. 5.

Gen. 12. 13.
14. & c.

Psal. 73.
Malach. 3.

2. Pet. 2.

Christus Iairu
consolatur.
Luc. 8.

1. Cor. 10.
Fides optimum
in tentationi-
bus remedium.
Marc. 6.

infirmi-
tatem
nostram
agnoscit,
quibusq[ue]
remedijs
opus
habeamus
intelligi.
Illa ergo
in tempo-
re ad-
hibet, nec
nos ultra
vires tenari
patitur.
Hic vero
diligenter
obseruabis,
quod nam
& quatenus
dium
tentationi
omnium
grauissima
adhibeat.
Solummodo
crede (inquit)
& salua eris.
Fides
ergo sola
sufficit, &
ea vnica
est aduersus
omnia ea
remedia,
que saluti
nostrae
officere
sunt.
Fides
enim
incredulitas
nos ad
percipiendam
Dei
bonitatem
ineptos
reddit (sicuti
infra de
Nepotiano
dicitur)
sic sola
fides
eiusdem
nos capaces
facere
consuevit.
Et hic
consolationis
plenum
est, quod
etsi
Iairum
infirmum
& imperfectum
esse
sciat
Christus,
ab illo
tamen
fidem
simpliciter
recepit,
non
angelicam
& omnibus
numeris
absolutam,
sed
qualis
in
nobis
esse
potest, dum
in
carne
hauri-
tissima
versamur.
Nec
Iairo
soli,
sed
nobis
quoque
dictum
puremus,
quod
hic
dicitur.
Certe
enim
sibi
semper
Deus,
& vna
eademq[ue]
semper
fuit
apud
illum
salutis
humane
ratio.
Dicit
hinc
aperte
Paulus
quando
1. Corinth. 10.
patres
olim
sub
Mose
eamdem
escam
spiritualem
nobiscum
medisse,
& eundem
nobiscum
potum
bibisse
ait.
Petrus
item
Actor. 15.
cum
nonnulli
eos
quod
circum-
cisionem
legi
subijcere
vellent,
& eorum
sententia
patrum
exemplis
con-
firmari
videretur,
qui
ea
ratione
salutem
consecuti
esse
multis
videbantur,
inter
alia
grauerat.
Quid
tentatis
Deum,
vt
imponatur
iugum
super
ceruicem
discipulorum,
quod
neq[ue]
patres
nostri,
neq[ue]
nos
portare
potuimus?
Sed
per
gratiam
Domini
Iesu
Christi
credimus
nos
seruatum
iri,
quatenus
ad-
dum
& illi.
Sed
& Christus
de
Abrahamo
loquens:
Exultauit
(inquit)
vt
videret
die
ipsum
necesse,
& vidit
& gauisus
est.
Quod
etiam
pertinet,
quod
credidisse
dicitur,
& fidem
eam
illi
impertiam
fuisse
ad
iustitiam.
Eandem
ergo
salutis
rationem
hodie
quoq[ue]
omnes
eos
sectari
conuenit,
qui
ad
per-
tingere
volunt.
Non
ergo
illorum
argutijs
offendamur,
quibus
nimis
leuiculus
videtur
fide
homines
saluari
dicamus,
& proinde
nescio
quid
maius
& prestantius
requirunt.
Quae
ex-
sania
est,
plus
quidam
exigere,
cum
ipse
Deus
fide
contentus
sit.
At
hoc
faciunt,
qui
fidei
in-
tam
intelligunt.
Ceterum
fides
Dei
verbo
nititur,
& illius
proprium
est
contra
spem
operari.
Abrahami
exemplo
Paulus
docet)
& omnem
carnis
intellectum
per
obedientiam
veram
Dei
ijcere.
Hanc
ergo
quotquot
habent,
ij
& diuinae
voluntati
obediunt,
& vere
bonis
operibus
filijs
& quatenus
aduersa
constanter
superant,
sicuti
multis
exemplis
Apostolus
ad
Hebraeos
docet.
E-
tera,
qui
fide
desistunt,
ij
etsi
ad
tempus
aliquam
bonestatis
speciem
praeseferant,
& vbi
pericula
conueniunt,
fidem
turpiter
abnegant.
Nos
ergo
verae
fidei
assuescamus,
& in
vnum
Dei
verbum
eiusq[ue]
promis-
siones
intenti,
nec
carnis
affectibus,
nec
humanae
prudenciae,
nec
mundi
minis
locum
demus,
et
omnia
omnia
salua
fore
experiemur.

Rom 4.
2. Cor. 10.
Hebr. 11.

Christus tres so-
los huic nego-
tio adhibet.
Marc. 9. 14.
1. Cor. 12.
Num. 11.
Dan. 7. 8. 9.
10. & c.
2. Cor. 12.
Apoc. 1. & c.

Iudaei funera-
gentium more
lugebant.
Leuit. 19.

Sed redeamus ad Christum, qui et turbis & plerisque discipulorum post se relicto, tres solummodo assumit, Petrum scilicet, Iohannem & Iacobum (quos in alijs quoque negotijs magis arduis sibi praeteris familiaritates habuit) & illis comitatus ad Iairi domum contendit. Solos vero hos tres sibi adhibere videtur, quod nondum venisset hora glorificationis suae, & hi tres postea rei gestae iustificationis esse poterant. Interim admonemur, inter electos quoque donorum diuersitatem esse, & alios alij prestare. Sic in veteri Testamento Mose Deus familiaris quam postea vltis prophetarum cultum esse. E Danieli plura quam alijs reuelata sunt. Inter Apostolos quoque Paulum & Iohannem vtriusque reliquos excelluisse scimus. Cum vero haec pro bona sua voluntate ita Deus dispenset, illius gratiam agnoscat qui se praeter alijs ornatos videt, nec ideo efferauerunt. Reliqui vero Dei dona in partibus magni faciunt, nec aduersus Deum inuidiose murmurent, sed illi licere cogitent de suo agere, quod ipsi bonum videatur.

Porro Iairi domum ingressus Christus, cum mulieribus, & magno cum eulatu puella mortem desistentes inuenit. Neq[ue] hic praetermittendum est, quod Mattheus cibicium quoque mentionem facit. Ex eo enim constat, Iudaeos legis diuinae immemores, in funeribus gentium mores & ritus imitari soluisse. Habebant autem ille varios tibiatarum modos, inter quos Ionicus, Lydius & Phrygius ad funebri-
poribus celebrantur. Phrygio autem in funeribus utebantur, quod is suo modulamine ad ludum concitandum idoneus esset, & illis ad manes placandos aliquid posse videretur: vt ex huiusmodi poeta versibus conijcere solet.

Quum signum luctus cornu graue mugit aduoco
Tibi, cui teneros suorum producere manes
Lege Phrygum moesta, &c.

Et nostro seculo aliquas huius superstitionis reliquias apud
Graecos superesse ferunt. Nec aliunde manauit, quod hodie qui fide in Christum gloriantur, funera
legunt. Sunt haec gentilitia superstitionis monumenta, quae ut retineantur sedulo incumbit satan, quia
illae superstitiones fouentur, & fides labefactatur, quae animas credentium, sacris eiusmodi nequaquam
debetur in funeribus non damnant, quem videlicet charitatis affectus & defunctorum desiderium
in nobis excitat: cui olim sanctissimos patriarchas, & postea primitiuae ecclesiae fideles in Stephani
fatae resurrectionis ignorant. Honorifice autem corpora defunctorum sepeliri debent, ut ij solent, qui spem
aliquando spiritus sancti templa fuerunt, tum quod illa ad gloriam resurrectionis esse scimus. Et cum
pauca sunt caetera Christiani, ne quid vel ex inueterata consuetudine, vel incogitantia faciant, quod
cum superstitione coniunctum, Christi merito & fidei doctrina quicquam deroget. Cauebunt autem,
si omnibus ijs abstineant, quae ex gentilitio in ecclesiam inuexit Romanus Pontifex, qui supersti-
tiorum hominum funeribus infelices illas harpyas, sacrificulos nimirum & Monachos potissimum
dicere & dicere consuevit. Si enim tibicines hocce Christus eiecit, cur hodie non inuehant, qui Chri-
stiani haberi volunt?

Contra gentili-
tios funera
ritus.

Ioan. 5.

Ge. 33. 49. etc.
Actor. 8.
1. Theff. 4.
1. Cor. 6.

Sed Christum audiamus, qui lugentes compefcit, quod vel ficto vel superstitioso luctu puella huius
mortem prosequerentur. Rationem vero subiicit, quod illa non mortua sit, sed dormiat. Quo verbo
nec illos luctu, nec inani spe luctu sed de morte recte & pie indicare docet. Hanc enim scriptura pas-
sum somnum vocat, & eos ob dormiuisse dicit, quos mundus mortuos esse clamat. Ita vero loquitur
propter resurrectionis spem, in qua corpora nostra, tanquam ex somno, ad vitam resurgent: priorum
quidem, ut caelestis regni gaudio fruamur: impiorum vero, ut sempiternas scelerum abs se patratio-
nem penas exoluant. Hinc etiam mos ille apud veteres inoleuit, ut sepulturae loca xoiuutopia (quod
Latine Dormitoria sonat) dicerent, & illa ipsa templis vicina esse uoluerint, ut in resurrectionis
fide magis confirmarentur, & simul intelligerent, mortuos quoque ab ecclesia nequaquam exclusos
esse cum nec mors nec uita (sicuti Paulus ait) nos separare possint a dilectione Dei. Ut vero doctri-
nam hanc mundus deridere soleat, in sequentibus patebit. Prodeit autem in horum consideratione
fratres uerari, ut resurrectionis spe in tentationibus confirmemur, & eiusdem memores peccati
blanditiis & affectuum illecebris maiori constantia & studio resistamus: ut nobis olim in caelis ui-
uere deat cum Christo Iesu domino nostro, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeter-
num. Amen.

Christus luge-
tes cum tibicini-
bus eiecit.

Mors somnus
dicitur.

Ioan. 5.

Rom. 8. & 14.

HOMILIA XLIV.

Et deridebant eum. Ipse uero eiecit omnibus assumit patrem &
matrem puellae, & eos qui secum erant, & ingreditur eam, ubi puella
erat iacens: prehensaque manu puella dicit ei: Thalitha cumi, quod
est si interpreteris: Puella (tibi dico) surge. Et statim surrexit puella,
& ambulabat (erat enim annorum duodecim) & percussis sunt percula-
tione magna. Et imperauit eis multum, ne ullus id cognosceret: dis-
xitque ut daretur illi quo uesceretur.

Quoniam propter peccatum omnibus nobis moriendi necessitas incumbit, uile simul & ne-
cessarium est, ut quae nam sit mortis conditio probe intelligamus, & de illa recte iudicemus.
Quoniam hic errant, ij aut illius metu superati ea faciunt, quae cum salutis aeternae periculo coniun-
cta sunt: aut dum post hanc nihil superesse sibi persuaserunt, estreni peccandi licentia in omne scelus
effunduntur. Proderit ergo in praesentis historiae consideratione diligenter uersari: in qua Christus

Argumentum
& usus praesen-
tis loci.